

Πῆρε τρίχ' ἀπ' τ' ἀπλωτάτης,
 Καὶ χρυσόξανθα μαλλιὰ της.
 Καὶ σὰν τάχα θυρωμένη,
 Ὕ τὸν λαιμόν μου μὲ τὴν δένει.
 Καὶ μὲ λέγει, σκλάβος μ' εἶσαι,
 Καὶ ὅς τὴν ἄλυσόν μου ζῆσε.
 Τὴν ἐδέχθηκα, κὶ ἀρχίζω
 Μὲ τὰ δύο μου τὴν τανύζω,
 Καὶ πασχίζω νὰ τὴν σπάσω,
 Γιὰ νὰ παίξω, νὰ γελάσω.
 Καὶ τανύζω, καὶ τεντόνω,
 Καὶ τὴν δύναμιν διπλόνω.
 Κ' ἤρθ' αὐτοῦ νὰ ξεψυχήσω,
 Δίχως κἄν νὰ τὴν λιγύσω.
 Κ' ἔτζει ἔμειν' ἀπ' τὴν ὥρα
 Ὕ τὴν ἀγάπην μου, ὡς τώρα
 Σκλάβος πάντοτ' ὁ καϊμένος
 Ἀπ' τὴν τρίχα της δεμένος.
 mmmmm

22. Θεοὶ, ἀστέρες φωτεροὶ,
 Τῆς νύχτας ἔφορ' ἰλαροὶ,
 Τῆς ὥραις ἐμποδίστε,
 Κὶ ἀργὰ, ἀργὰ κινεῖσθε.